

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
VRHOVNI SUD
FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 58 0 Rs 191352 22 Rev
Sarajevo, 13.12.2022. godine

Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću sastavljenom od sudija Amre Hadžimustafić, kao predsjednice vijeća, dr.sc. Danice Šain i Fatime Mrdović, kao članica vijeća, u pravnoj stvari tužitelja E.Ć., ..., P., koga zastupa punomoćnica Maja Škoro, advokat iz Mostara, protiv tuženog JP Željeznice F BiH d.o.o. Sarajevo, Ul. Musala br. 2, zastupanog po direktoru kao zastupniku i po punomoćnicima A.A. i A.J., zaposlenicima tuženog, radi utvrđenja diskriminacije i isplate, v.sp. 54.535,31 KM, odlučujući o reviziji tužitelja izjavljenoj protiv presude Kantonalnog suda u Mostaru broj 58 0 Rs 191352 20 Rsž od 12.09.2022. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 13.12.2022. godine, donio je

P R E S U D U

Revizija se odbija.

Odbija se zahtjev tužitelja za naknadu troškova postupka nastalih u povodu revizije.

O b r a z l o ž e n j e

Prvostepenom presudom Općinskog suda u Mostaru broj: 58 0 Rs 191352 17 Rs od 19.12.2019. godine, utvrđeno je da je tužitelj trpio zlostavljanje na radnom mjestu koje je ponavljano putem radnji kojima je cilj i posljedica bila degradacija tužiteljevih radnih uvjeta, kojima je uzrokovana povreda prava i dostojanstva tužitelja i nanesena šteta njegovom zdravlju.

Utvrđeno je da je tuženi povrijedio pravo tužitelja na jednako postupanje u ostvarivanju svojih prava iz radnog odnosa.

Obavezan je tuženi da ukloni sve posljedice diskriminatornog odnosa prema tužitelju.

Obavezan je tuženi da isplati tužitelju na ime nematerijalne štete ukupan iznos od 3.000,00 KM, sa zakonskom zateznom kamatom, počev od 12.07.2017. godine do isplate.

Preko dosuđenog iznosa zahtjev za isplatu nematerijalne štete je odbijen.

Obavezan je tuženi da isplati tužitelju iznos od 583,80 KM na ime regresa za godišnji odmor za 2014.god. zajedno sa zakonskom zateznom kamatom počev od 01.08.2014.god. do isplate; iznos od 583,33 KM na ime regresa za godišnji odmor za 2015.god. zajedno sa zakonskom zateznom kamatom počev od 01.08.2015.god. do isplate i iznos od 583,33 KM na ime regresa za godišnji odmor za 2016.god. zajedno sa zakonskom zateznom kamatom počev od 01.08.2016.god. do isplate, a sve u roku od 15 dana i pod prijetnjom izvršenja.

Obavezan je tuženi da uplati na ime neuplaćenih doprinosa za tužitelja iz plaće i na plaću za PIO/MIO Federalnom zavodu PIO/MIO ukupan iznos od 43.784,85 KM i to:
-1,837,41 KM za period od 01.01.2002.god. do 31.12.2002.god.

-2.092,36 KM za period od 01.01.2003.god. do 31.12.2003.god.
-2.248,83 KM za period od 01.01.2004.god. do 31.12.2004.god.
-2.314,97 KM za period od 01.01.2005.god. do 31.12.2005.god.
-2.309,88 KM za period od 01.01.2007.god. do 31.12.2007.god.
-764,75 KM za period od 01.01.2008.god. do 31.12.2008.god.
-1,804,95 KM za period od 01.01.2009.god. do 31.12.2009.god.
-3.325,89 KM za period od 01.01.2010.god. do 31.12.2010.god.
-4.445,02 KM za period od 01.01.2011.god. do 31.12.2011.god.
-4.900,32 KM za period od 01.01.2012.god. do 31.12.2012.god.
-3.294,96 KM za period od 01.01.2013.god. do 31.12.2013.god.
-4.888,23 KM za period od 01.01.2014.god. do 31.12.2014.god.
-5.008,35 KM za period od 01.01.2015.god. do 31.12.2015.god.
-4.548,93 KM za period od 01.01.2016.god. do 31.12.2016.god.,

te Federalnom zavodu za MIO/PIO da dostavi podatke potrebne za ostvarivanje prava iz penzijsko invalidskog osiguranja, sve u roku od 15 dana pod prijetnjom izvršenja.

Obavezan je tuženi naknaditi tužitelju troškove postupka u iznosu od 3.618,05 KM, sve u roku od 15 dana pod prijetnjom izvršenja.“

Drugostepenom presudom Kantonalnog suda u Mostaru broj 58 0 Rs 191352 20 Rsž od 12.09.2022. godine žalba tuženog je djelimično uvažena i prvostepena presuda preinačena u stavu 1., 2., 3. i 4., na način da je odbijen tužbeni zahtjev tužitelja koji glasi:

„Utvrđuje se da je tužitelj trpio zlostavljanje na radnom mjestu koje je ponavljano putem radnji kojima je cilj i posljedica bila degradacija tužiteljevih radnih uvjeta, kojima je uzrokovana povreda prava i dostojanstva tužitelja, i nanesena šteta njegovom zdravlju.

Utvrđuje se da je tuženik povrijedio pravo tužitelja na jednako postupanje u ostvarivanju svojih prava iz radnog odnosa.

Dužan je tuženi da ukloni sve posljedice diskriminatornog odnosa prema tužitelju.

Dužan je tuženi isplatiti tužitelju na ime nematerijalne štete ukupan iznos od 3.000,00 KM, zajedno sa zakonskom zateznom kamatom, počev od 12.07.2017. godine do isplate.“

U ostalom dijelu žalbe tuženog i tužitelja su odbijene kao neosnovane i potvrđena prvostepena presuda.

Obavezan je tuženi tužitelju nadoknaditi troškove parničnog postupka u iznosu od 4.894,76 KM, u roku od 15 dana .

Protiv drugostepene presude tužitelj je blagovremeno izjavio reviziju zbog povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava, sa prijedlogom da ovaj sud usvoji reviziju, pobijanu presudu djelimično poništi kao nezakonitu, istu preinači, te udovolji zahtjevu tužitelja ili da pobijanu presudu poništi i predmet vrati na ponovni postupak i odlučivanje, uz naknadu troškova sastava revizije u iznosu od 1.122,00 KM + PDV.

U odgovoru na reviziju tuženi je predložio da se ista odbije kao neosnovana.

Ispitujući pobijanu presudu u granicama razloga navedenih u reviziji i po službenoj dužnosti u smislu odredbe člana 241. Zakona o parničnom postupku¹ (u daljem tekstu ZPP), ovaj sud je odlučio kao u izreci iz sljedećih razloga:

---

¹ “Službene novine FBiH“ br. 53/03, 73/05, 19/06, 98/15

Revizija nije osnovana.

U prvostepenom postupku je utvrđeno da je tužitelj zaposlenik tuženog na radnom mjestu inženjer za skretnice i industrijske kolosjake, a što potvrđuje i ugovor o radu broj 567-130/17 od 20.03.2017. godine. U periodu za koji tužitelj tvrdi da je žrtva mobinga kao oblika diskriminacije, H.K. (H.K.), direktor područja infrastrukture Mostar, je tužitelju bio nadređena osoba.

Sporno je u postupku da li je tužitelj od strane H.K. psihički zlostavljan, ponižavan, s ciljem ugrožavanja njegovog ugleda, časti, ljudskog dostojanstva i integriteta, sve do pokretanja disciplinskog postupka, eliminacije s radnog mjesta, da li je dobivao prijave od direktora zbog navodnog neizvršavanja svojih radnih obaveza, da li mu je priječeno otkazom i sl., odnosno da li postoji mobing kao oblik diskriminacije prema tužitelju na radnom mjestu od strane nadređenog na način da ga je tokom 2016. i 2017. godine onemogućavao da obavlja svoj posao na terenu (redovni mjesečni komisijski pregled i mjerenje skretnica), u vezi sa iznalaženjem službenog vozila i vozača, te radi pokretanja disciplinskih postupaka.

Prvostepeni sud je utvrdio da vođenjem disciplinskih postupaka protiv tužitelja nije učinjen mobing. Prednje kod činjenice da prema Pravilniku o radu tuženog svi radnici tuženog podliježu odgovornosti za povrede obaveza iz radnog odnosa, odnosno disciplinskom postupku, a postupak za utvrđivanje odgovornosti radnika za prestup ili povredu radnih obaveza iz ugovora o radu pokreće generalni direktor ili ovlašteni neposredni rukovoditelj, te da na svakog radnika pokretanje i provođenje disciplinskog postupka utiče da se nelagodno osjeća, ali je provođenje disciplinskog postupka stvar poslodavca koji postupak pokreće i provodi u skladu s Pravilnikom i donosi odluke u skladu s Pravilnikom, na koje radnik može ulagati pravne lijekove, iste poništavati kao nezakonite. Prednji zaključak prvostepenog suda žalbama tužitelja i tuženog nije osporavan.

Prvostepeni sud je usvojio tužbeni zahtjev za utvrđivanje diskriminacije i isplatu nematerijalne štete nalazeći utvrđenim da je tužitelj nefizički uznemiravan na radnom mjestu ponavljanjem radnji koje su imale za cilj degradaciju radnih uslova tužitelja, uslijed čega je došlo do povrede dostojanstva, ugleda, osobnog i profesionalnog integriteta i zdravlja tužitelja. Pri tome, prvostepeni sud je smatrao da je u postupku tužitelj učinio vjerovatnim da je premještanjem vozila iz radionice u upravnu zgradu i pod nadzorom direktora PI, te nedavanjem vozila na raspolaganje tužitelju za obavljanje poslova mjesečnog mjerenja skretnica prema rasporedu koji je ranije dostavljen direktoru PI Mostar, nad tužiteljem učinjen mobing.

Po ocjeni drugostepenog suda nije dokazan mobing nad tužiteljem.

Po članu 4. stav 3. Zakona o zabrani diskriminacije² mobing je oblik nefizičkog uznemiravanja na radnom mjestu koji podrazumjeva ponavljanje radnji koje imaju ponižavajući efekat na žrtvu čija je svrha ili posljedica degradacija radnih uslova ili profesionalnog statusa zaposlenog.

Dakle, osnovni elementi ovog oblika diskriminacije su nefizičko uznemiravanje na radnom mjestu, te ponavljanje radnji koje imaju ponižavajući efekat za žrtvu sa svrhom ili posljedicom degradacije radnih uslova ili profesionalno statusa.

---

² „Službeni glasnik BiH“, br. 59/09 i 66/16

Po članu 9. stav 5. Zakona o radu ³ mobing predstavlja specifičnu formu nefizičkog uznemiravanja na radnom mjestu koje podrazumijeva ponavljanje radnji kojima jedno ili više lica psihički zlostavlja i ponižava drugo lice, a čija je svrha ili posljedica ugrožavanje njegovog ugleda, časti, dostojanstva, integriteta, degradacija radnih uvjeta ili profesionalnog statusa.

Po pravilnoj ocjeni drugostepenog suda, tužitelj nije dao dovoljno činjenica na kojima se mogao utemeljiti zaključak o postojanju mobinga prema njemu, pa je prvostepena presuda po žalbi tuženog pravilno preinačena tako da je odbijen dio tužbenog zahtjev, kako je navedeno u izreci pobijane presude.

Usljed odbijanja zahtjeva tužitelja po osnovu zaštite od mobinga kao oblika diskriminacije, pravilno je odbijen kao neosnovan i njegov zahtjev za naknadu nematerijalne štete za pretrpljene duševne bolove zbog povrede ugleda, časti, slobode ili prava ličnosti, s obzirom da pravna sudbina tužbenog zahtjeva u dijelu naknade nematerijalne štete zbog mobinga (član 12. stav 1. tačka c. Zakona o zabrani diskriminacije) direktno zavisi od utvrđenja postojanja ili nepostojanja mobinga.

Imajući u vidu navedeno, bez osnova su i revizioni navodi tužitelja u odnosu na odbijajući dio prvostepene presude, koji se odnosi na isplatu naknade nematerijalne štete za pretrpljene duševne bolove zbog povrede ugleda, časti, slobode ili prava ličnosti tužitelja.

Ostali revizioni prigovori revidenta nemaju uticaja na drugačije rješenje ove pravne stvari, pa ih ovaj sud nije posebno obrazlagao.

Slijedom izloženog, kako ne stoje razlozi revizije, a nema ni povreda odredaba materijalnog prava na koje ovaj sud pazi po službenoj dužnosti (čl. 241. ZPP) to je, primjenom odredbe člana 248. ZPP, revizija tužitelja odbijena kao neosnovana.

Tužitelju nije dosuđen trošak sastava revizije u iznosu od 1.122,00 KM + PDV, jer nije uspio u revizionom postupku (član 397. stav 1. ZPP, u vezi sa članom 386. stav 1. ZPP).

Predsjednica vijeća
Amra Hadžimustafić, s.r

---

³ „Službene novine FBiH“, br. 26/16 – 44/22